

(המשך מעמוד 27)

פרופ' ערורי כלאו עתה וממתין לגירוש. בשבת הנוכחת באו סופרים, משוררים ואמנים ישראליים לביתו ברמאללה כדי להביע את הודרתם עם סיבלה של המישפחה. במקום נכחו גם נציגי העיתונות, בעיקר העיתונות הזרה. נציגים מטעם אירגון הסופרים פא"ן או מטעם אגודת הסופרים העבריים והתאחדות הסופרים בישראל לא היו שם.

אסעד אל-אסעד, יושב-ראש התאחדות הסופרים הפלסטיניים בשטחים הכבושים וחבר ועד היוצרים הישראליים והפלסטיניים, הכריז באותה הודמנות: „אני באמת לא יודע בשביל מה קיים סניף פא"ן התל-אביבי. על איזה חופש יצירה הם מגינים שם? אני רק יודע שהם אינם מוכנים לנקות אצבע אחת למענו. אנחנו לא מעוניינים אותם. לפני שנה היתה יוזמה מועייתת ובעקבותיה שקלו בפא"ן הבינלאומי להסיר את ההכרה בסניף התל-אביבי. אחר-כך הם החליפו ויושב-ראש (משנה דור במקום אהרון מגד) ובחרו ועד חדש אבל מבחינתנו שום דבר לא נשתנה. הם אדישים לגמרי לכל הרדיפות ולדיכוי הטוטאלי של התרבות והאמנות בשטחים. שלחתי אליהם דו"ח מפורט על שלילת זכויות היסוד של יוצרים. הם קראו אותו בישיבה שלהם ובה נגמר העניין. אנחנו שוקלים לפנות לאירגון הבינלאומי בקריאה לסלק את הסניף התל-אביבי מהאירגון.”

חסע

השמצות

בהתייצבות לימינם של עמיתיהם הנדרפים אין דם של סופרי מעריב רב להם, כפי שראינו. אבל ככל השייך להפרכת השמצות וכזבים כאמת צריך להשתדל כדי למצוא להם מתחריים. וכך, כרשימה שכל כוונתה הולכת שולל, נתפס מיועדנו הכראי חנוך כרטוב לגילויי-דעת

להיפן או להימא"ן?

אחד ויחיד מטעם ועד היוצרים הישראליים והפלסטיניים כדי ליצור את הרושם שהועד אינו כולל „יוצרים פלשתיניים מובהקים”, שהרי אלה, לדבריו, אינם מכירים בזכותה של מדינת ישראל להתקיים בשלום בגבולותיה שלפני ה-5 ביוני 1967.

שקר. פשוט שקר וכזב. אילו הטריח עצמו כרטוב לעיין כרשימת החותמים על מה שהוא מכנה בשם „אופרה קומית”, היה מגלה כי על עקרונות השלום היכולים את ההכרה המנוקשת בזכותה של ישראל לחיות בשלום ובביטחון בגבולותיה-היא לצידה של פלסטין חתמו עד היום למעלה מ-100 יוצרים „פלשתיניים מובהקים”: כולל סופרים, משוררים ואקדמאים, ביניהם מן הנודעים ביותר בארצם. ועד היוצרים הישראליים והפלסטיניים

דבר אחר לגמרי

„דבר אחר” הוא כמובן כינוי עברי לחזיר. אבל דבר אחר לגמרי הוא באמת דבר אחר לגמרי, כלומר, קובץ בהוצאת עם עובד שבו כונסו כל החזירות הקטנות עם הגדולות שהופיעו במרוצת הסאטירי של העיתון דבר. פרי עטם של רועי החזירים המואמנים דני קרמן, יצחק כהן, אהרון שמי, שלמה ניצן, יאיר גרבוז ותרזה איזנברג, שהם, במיקרה או שלא במיקרה, גם עורכי הספר.

כאן ימצאו המעוניינים (כמעט) את כל עוכרי ישראל בכפיפה אחת עם (כמעט) כל הפרות הקרושות והחזירים הפחות-קרושים שלה, קרי: של מדינת ישראל.

פה ורק פה הופך „פועלי כל הארצות האחרות” המארכסיסטי הארוך ל„פועלי כל העולם — קפצנו ולא הייתם בבית” החילוני והרדיקן-אמוצי מעט. ואכן, השראתו של המאסטרו מיפו ניכרת פה — פה'שם ובכלל.

פה מופיעים גם כל „אמני הבלה בלה” הפוליטיים שלנו. איש מהם לא נפקד. החל בנשיא המדינה ועד לגשם שלא יורד על אף הנשיאים והרוח. פה מופיעות גם החלטות שאין הציבור יכול לעמוד בהן, כגון פסק-דינו של בג"צ לפי „אדם מפסיק להיות שר, כאשר מוחו מתחיל לפעול.”

ופה ושם גם חרשות מרגינות באמת, כגון ש„התרצות החיוביות הראשונות להפצצה (שנערכה במנו) בתוניס: בוטל ביקורו של השר שריר באיטליה.”

ויש גם מילות-נחמה לנפגעי הקריאה היומית בעיתון והצפייה היומית במישרי-החדשות בטלוויזיה, כגון דוהשיח הבא:

א: תגיד, מה רעתך על השיר החרש. עם אחד, שיר אחד?

ב: מול שזה רק שיר אחד.

א: וזה שזה רק עם אחד, זה לא מול? בקיצור: זה לא יכין זאת. ומוטב שלא יכין. כי הספר נועד רק לקורכות ישראל של השנים האחרונות. להם ולאבירות הקשות שסבלו כוחותינו בשנות הקונסוצנטוס והולך בימים אלה לעוה?

כך על כל פנים נהגנו לומר בימים החוקים: הולך לעוה. כשרצינו להגיד הולך לעזאזל.

פועלי כל העולם - שקט, מקליטים!

מכתב פתוח לוועדה לביקורת סרטים ומחזות

אגב - חב"י הועדה גילו נחישות רבה הציבו לבעל בית הקולנוע לראות במקום זה את הסרטים של שחקני הסינמה (ריצ'יב סטנדר) כסופר החוה והשחקן של השחקנית הרצפית.

ישראלית חיה עד מתי ולמה?

הצנזורה "פשוטה" גם עץ ההקרנות במטוסי אל-עץ הועדה צמחה ב"ס 60 סרטים ואישה 13

תשובת המועצה: אתה בנדיק נדול - וזו לא הפעם הראשונה שאנחנו מתגבלי על הצנזורה. כשאנחנו מסתכר אף חק על שראה בעתהים

ובכן, למה יודע לך, שלו היית סודח גם לבקר סרטים. כמינו, היית מבין את ההיסטוריה של חב"י ודושיח, סלל ותיים הצפינו זה אחד נגר הסרטים האלה של השחקנים הראשית וריצ'יב תמינתם.

אבל בעל הקולנוע התעקש איכר שהוא אוהב רק את השחקנים של השחקנית הראשית. אז אם זה עניי של שריצ'יב, שימנוד לנו

במדינה המועצה לסרטים

„מקום שממנו אסור להסתכל על הנוף.” אבל מי שיסתכל — יראה, בצד כל האינולת כולה, גם את השכיבים (השכבים?) האחרונים של פיקחות והומור ושנינה יהודיים שלא ממוצא הונגרי. ■ ה. זנגרי

איזה מבט רחוק, או „ברבר אחרית”: איזה וייטר קוק, כבר היה לנו אז! לא, אם תרצו אין זו אגדה. אם תרצו — ודומה שהרוכב רוצים — זאת בהחלט מציאות. החזירות הזאת של ישראל בת 40.

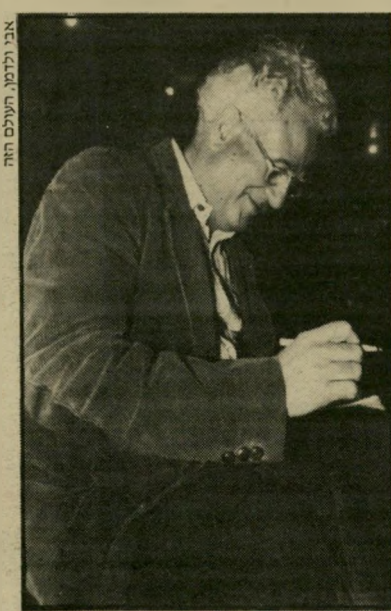
הפלסטיניים בשטחים הכבושים (ראה גם בכתבה הקודמת) וסולימן מנצור, יושב-ראש אגודת הציירים והפסלים בשטחים הכבושים.

אבל לחנוך כרטוב הכראי אצה הדרך כדי לתפוס אותנו „על חם”, כמו שנהוג לומר. או בעברית תיקנית יותר: לתפוס אותנו בשגנה. רק ברבר אחר אני מוכן להסכים עימו, והוא המישפט המתיחס ל„חולי המכה אותנו מאותו צד, המתעקש לכנות עצמו שמאל.”

באמת למה לך להתעקש כל כך, כרטוב? אתה חושש שיחזרו לקרוא לך ולכמה ממרעך בשם „מיפגעים תברואתיים”, כפי שעשה זאת דן מירון בשעתו?

אל דאגה, אני לא אעשה זאת. במקום אחר באותו עיתון, לא, באותו דף ממש, ועוד כמאמר מערכת, זכיתי אני הקטן להיקרא בכינוי „ז'אנמארי ון” — והכוונה ברורה. כל זאת משום שאמרתי בראיון עיתונאי כי תופעת השואה, נוראה ככל שהיתה, היא בעיני „תופעה חריגה” בתולדות אירופה.

הרברים נאמרו בתשובה לשאלת המראיון, מדוע אני עדיין שומר אמונים או שם את מיכסחי ככוחה של „תרבות המעצורים והעכבות” האיי רופית. דומה, סוגיה הראויה לוויכוח. ואכן הוויכוח הזה כבר מתנהל מזה כעשרים שנה בכל רחבי העולם הנאור. אמרתי נאור, כלומר, לא במערב. שם יש דרכים אחרות, מיוחדות במינן, לפתח בוויכוח. כל כך מיוחדות עד שלפעמים הן דומות, כן, ממש דומות, לחיטול חשבונות. חיטול חשבונות? אבל מי זה ירצה לחסל

מבסוט מעצמו - חנוך כרטוב

עצמו מונה 33 חברים, ביניהם שיבעה יוצרים ערבים ישראלים ושמונה ערבים פלסטיניים. פרופורציה נאה, כך הייתי סבור. בין החברים הפלסטיניים מננה גם אסעד אל-אסעד, יושב-ראש התאחדות הסופרים

חדשות מבית המשוגעים

החברה הממשלתית למדליון בציין מודיעה בזה על הנפקת עתיקיון (רפ" רודוקציה, העתק) מן הרימון שנתגלה בארמון שבבית חורון התחתון וניכס למוסיאון בתשלומון בדולרון רבי-הון. כל המעוניינות במדליון יפנה לחברון וישלמון והשם ייטיב עימון ועם כל עמון. בברכת חנון. רק הליכוד יכול - להרוס את הכל.

שנה טובה באמת עליכון. מן הון לחון. דפון חדשון.